

نصاب طبری مجلس و هزلیات امیرمازندارانی

علی ذبیحی*

از روی نسخه‌ای کهنه‌تر کتابت شده است. صفحه ۱ تا ۱۸ از مجموعه به اشعار عربی و حواشی فارسی با مرکب قرمز و امضای «محمد بن صادق الحسنی الطباطبائی ۶ ربیع‌الثانی ۱۳۳۸» اختصاص دارد و تا ۵۳ به عنوان رساله نخست با ترقیمه «تمت قصيدة البردة في شهر جمادی الثانی في شهر ساری بارفروش» ادامه می‌یابد. صفحه ۶۳ تا ۵۵ شامل نظم و نثر عربی با حواشی فارسی و اشعاری عاشقانه از حضرت خدیجۀ کبری (س) در شان حضرت رسول (ص) است و پس از آن رساله دوم از صفحه ۶۵ تا ۷۳ نامه عمر سعد به جناب سیدالشہدا و نامه امام حسین^(ع) در جواب اوست. انجامه این رساله با عبارت «در شهر استرآباد تحریر گشت. خداوند گردن شیخ را بشکند. آمین یا رب العالمین» خاتمه می‌یابد.

صفحة ۹۳ تا ۱۵۰ «نصاب طبری» به عنوان رساله سوم با مقدمه‌ای چهار صفحه‌ای آغاز می‌گردد و تا میانه صفحه ۱۴۶ ادامه می‌یابد و مابقی صفحات شامل ۲۵ بیت هزلیات است. مجال حاضر با برشمودن ویژگی‌های این نسخه به بازنویسی هزلیات «امیرمازندارانی» می‌پردازد که در دیگر نسخ نصاب نیامده و تاکنون نیز از نگاه نصاب پژوهان مازندارانی به دور مانده است.

در صفحه ۱۶۰ یک دویتی هزل فارسی به این صورت آمده است:

حاجب‌الدوله مستراحت ساخت
تا که مدحش کنند خلق از پس
هر که در آن مبال رید بگفت
توشهه آخرت همینش بس
صفحات ۱۷۳ تا ۲۵۱ به رساله ناتمام «علم ماسه» اختصاص دارد که بر مبنای نوشته صفحه آغاز از معجزات امام علی^(ع) بوده و به طریق اویس قرنی—از اصحاب حضرت رسول (ص)—

«نصاب» عنوان عمومی واژه‌نامه‌های منظومی است که از دیرباز برای سهولت در به خاطرسپاری واژگان تهییه می‌شده‌اند. مشهورترین نصابی که به نظم فارسی درآمده نصاب‌الصیان (عربی—فارسی) نام دارد که در سال‌های پایانی سده ششم و سال‌های آغازین سده هفتم هجری، ابونصر فراهی آن را سروده و الگوی اکثر نصاب‌های پس از خود از ترکی، هندی، بیرونی، شوشتاری، فرانسه و انگلیسی و ... شده است (محمودی بختیاری ۱۳۸۷: ۳۲۴ - ۳۲۵).

در این زمینه و از مجموعه مخطوطات شناخته شده و قابل دسترس مازندارانی در دو سده اخیر لغتنامه منظوم «نصاب طبری» معروف‌ترین و مفصل‌ترین آن‌هاست. از این متن تاکنون هفت نسخه متقدم (۱۲۶۴ ق) و متأخر (۱۳۸۹ ق) شناسایی و معرفی شده است (الهی ۱۳۸۴: ۷۵؛ وندادی ۱۳۹۲: پیش گفتار). اما متنی دیگر از «نصاب طبری» در کتابخانه مجلس شورای اسلامی ایران در مجموعه شماره ۱۲۰۶ طباطبائی نگهداری می‌شود که تاکنون مجال بروز نیافته است.

این نسخه بنا به کتاب‌شناسی کتابخانه مجلس در قطع رقعی به اندازه ۱۷×۱۱ با جلد ییماج قهقهه‌ای روشن و کاغذ فرنگی مجموعه‌ای از چهار رساله در ادب و تاریخ و علوم غریبه به قلم نستعلیق و نسخ و شکسته نستعلیق می‌باشد که در ۱۲۶ برق به سال ۱۰۷ ق کتابت شده است (www.aghabozorg.ir). اگر بتوان تاریخ یاد شده را برای قسمت‌های غیر نصاب طبری پذیرفت اما از آنجایی که بر اساس مقدمه امیر تیمور قاجار در رساله سوم، امر سرودن نصاب طبری از سوی اردشیر میرزا قاجار حاکم مازندaran (۱۲۵۹-۱۲۵۲ ق) انجام گرفت، این تاریخ برای رساله نصاب طبری (رساله سوم) مقرر نبود. مگر اینکه تاریخ یاد شده را ۱۳۰۷ ق بدانیم که در این صورت متن نصاب

* کارشناس مدیریت صنعتی / azabihin@yahoo.com

به این نسب آستان معدلت بنیان تیمور قاجار المتخلص به امیر مقرر فرمود که به طریق ابونصر فراهی نصابی در ترجمۀ لفظ مازندرانی به فارسی مرقوم دارد دست قبول بر دیده نهاده شروع در نظم و شعر تأليف و تصنیف نموده در اندک زمان سمت انجام و اختتام یافت و آن را به نصاب طبّری موسوم داشتم (ص ۹۵-۹۶).

از نسخه نصاب، تحریری از زمان سراینده وجود دارد که همان نسخه محفوظ در کتابخانه ملی ایران به تاریخ ۱۲۶۴ق است. انجامه نسخه ملی در پایان بخش «امثال و تشییهات» به این صورت است: «این مصنف منظوم و مؤلف این منثور لطیف و مسود اوراق این صحیفه بندۀ خاکسار دربار شهریار امیر تیمور قاجار در یوم شنبه سادس شهر ذیقعده‌الحرام در بلده ساری مازندران سمت اتمام و صورت اختتام یافت فی سنه ۱۲۶۴ [ق]». در این نسخه علاوه بر مقدمه و اشعار نصاب، ۱۸۶ مثل و تشییه نوشته شده که در دیگر رونویسی‌های نصاب نیامده و در دیباچه برخی نسخ حتی ذکر آن هم نرفته است. برابری نسخه ملی با آغاز سلطنت ناصرالدین شاه و ممهور بودن آغاز نسخه به «مهر دربار شاهزاده ناصرالدین» مبین ویرایش و پاک‌نویس شدن این نسخه از روی نسخه قبلی مؤلف می‌باشد. به نظر صادق کیا (۱۳۱۶: ۲۸) هم، شاعر نخست نصابی ساخته و نشر داده و پس از چندی در آن نظری کرده و دستی برده و برای بار دوم نسخه‌ای نوشته است. این مسأله احتمال وجود تحریرهای دیگری از نصاب را می‌رساند که کاتبان از آن بهره گرفتند. نسخه مذکور مجلس نیز به دلیل مقدمه کوتاه‌تر و سبک ادبی‌اش، نداشتن بخش «تمثیلات و تشییهات» و وجود صفحات سفید اما جدول‌کشی شده برای افزودن مطالب، تحریری دیگر از نصاب اما کهن و قابل اعتماد و استناد می‌باشد.

نسخه مجلس و ملی از نظر کیفیت سرودها، معنی لغات و نوشته شدن در میان جدول و کمند، جز در برخی لغات و کلمات، مشابه یکدیگرند؛ اما نوع خط، وجود حواشی و توپیخات درج شده در نسخه ملی، تعداد سطر و ترتیب بحور و قطعات آن برابر نمی‌باشند. بررسی نسخه‌های هفتگانه نصاب نشان از برابری ساختاری تمامی نسخ به جز نسخه ملی با یکدیگر می‌دهند. به طوری که در آن نسخ بین بحر دهم (هزج) و یازدهم (تقارب)، قطعه «اسامی ماهها» یا «اسامی

انتقال یافته است. صفحات ۱، ۹۳ و ۱۶۱ دارای نقش‌های رنگی گل‌های اسلامی و گل‌دان با شیری شمشیر به دست و پرنده‌ای در حال پرواز است. ماقبی صفحات که ذکری از آن‌ها نشد، سفیدند که تا صفحه ۲۷۱ هم ادامه می‌یابند.

در صفحه آغاز نسخه امضای مالک نسخه «محمدبن صادق الحسنی الطباطبائی [به تاریخ ۲۴ جمادی‌الثانیه ۱۳۳۱]» و در میانه سطور صفحات ۵ و ۹۴ و ۱۷۶ امضای یاد شده با تاریخ مشترک ۲۸ شوال ۱۳۳۳ درج شده است.

امیر مازندرانی و هزلیات او

نام امیر در مازندران یادآور «امیر پازواری» در بین خاص و عام است و در میان محققان علاوه بر امیر پازواری، یادآور امیری دیگر می‌باشد که «نامش امیر تیمور قاجار و اهل ساری است و نصاب مازندرانی اثر طبع اوست. او در زمان محمدشاه قاجار و اوایل ناصرالدین شاه قاجار می‌زیسته و قبرش در ملا مجدالدین ساری است» (گل‌باباپور ۱۳۶۱: ۸). امیر تیمور قاجار متخلص به امیر و معروف به «امیر مازندرانی» فرزند محمدقلی میرزا ملک‌آرا (۱۲۰۳-۱۲۸۹ق) فرزند چهارم فتحعلی شاه قاجار و حاکم مازندران بود. او به واسطه قریحه شعری و نشو و نما یافتن در مازندران به دستور اردشیر میرزا قاجار حاکم مازندران مأمور به تنظیم لغات مازندرانی می‌گردد؛ از این رو به طریق ابونصر فراهی نصابی در لغات مازندرانی می‌سراید. خود می‌گوید:

دارای دارالملک طبرستان، نظر به منظور شهریاری و رسوم معدلت و ملک‌سپاری خواستند که بی‌واسطه مقربان درگاه از احوال زیردستان و لسان مستمندان آگاه باشند به بندۀ پادشاه کبیر، تیمور قاجار المتخلص به امیر که از فضل خدا و فصل قضا فرعی از آن اصل و سلاله‌ای، از آن نسل است و مولد و منشأ در دارالملک طبرستان و اطلاع از لسان ایشان داشت، مقرر داشتند به طریق ابونصر فراهی نصابی در ترجمۀ لفظ مازندرانی و غیره السهله لالا سهل الاوضاع فی الاوضاع به فارسی مرقوم و منظوم دارم. دست قبول بر دیده نهادم ... و آن را نصاب طبّری موسوم داشتم... و در اندک زمانی سمت انجام و اختتام یافت (نسخه نصاب طبّری، کتابخانه ملی ایران، ص ۳).

در نسخه مجلس آمده است:

سُوال است پیشانی و شانه کت
 تُک و لُوچه لب دیم رو نه چه نا
 بدان بُرهه ابرو و مژگان کچک [مجیک]
 دهان دان دَهُون و چمرجک صدا
 بدان چشم چُش اسپی آمد سفید
 سیو دان سیاه و تَرَ دان ترا
 الْسَكِينَ چه مرفق بود دست بال
 چه انگووس انگشت و لینگ است پا
 هییر و هده دان بگیر و بدہ
 دَوَسْتُ و وشا دان تو بست و گشا
 چه مَکناست مجر جَمَهْ پیرهن
 که کُش آمده کفش و پستک قبا
 تو خواهر بدان خوخرُ شوی شی
 بود مرد مردی و زن دان زنا
 چلو چاه باشد رسن دان شریک
 جَرَی است ابریق و کوزه کلا
 چه پَرَزُوست صافی و قاشق کچه
 بود دیگ و تابه تَهَنْ آش وا
 تَهِدِیگ بِشَتی و روغن رُغون
 خورش دان تو قاتق چلو را پلا
 برنج آمده دُونه شلتوك بنج
 که بی مغز و ریزش چکو و چفا
 بود کرک مرغ و طلا دان خروس
 کلی لانه و جوجه دان چند کا
 کنف دان کنب نی لَلَ دوک دیک
 بَتُّوس دان تو تاییده نخ است تا
 سری خانه تَشْ آتش و دُود دی
 گَلَهْ نهرُ او آب و حَسْنُ شنا
 صواحی پِگا صبح و سُو روشنی
 عروسی ولاج است و بازیست کا
 چمندر بود زود و ارزاس است دیر
 بدان هشته را جفت و تنها است تا
 این ساختار در قطعات نه گانه — جز در قطعه اول — در هشت
 قطعه پایانی نصاب که به نوعی لغتنامه موضوعی است، دیده

شهرور» نوشته شده است. این موضوع در نسخه ملی اصلاح و سراینده نسخه را تحریر نهایی و پاکنویس کرده است.
 نصاب طبری پس از امیرتیمور قاجار همچون نصاب ابونصر فراهی مورد تقلید در سروdon نصاب‌های دیگر — همچون نصاب مجnoon بارفوشی (۱۲۳۰-۱۲۸۶ق) — و رونویسی قرار گرفت که موجب شد تاکنون علاوه بر نسخه مجلس، شش نسخه یا رونویسی دیگر از آن شناخته شوند.
 نصاب مجلس دارای مقدمه‌ای چهارصفحه‌ای در علت سروdon نصاب، متن شعری نصاب با ۲۲۵ بیت در یازده بحر عروضی و نه قطعه موضوعی و ۲۵ بیت هزلیات است. برخی مصرع‌های نصاب هم ناتمام است که از جمله آن مصوع سوم صفحه ۱۰۷ می‌باشد.

[کُج و گردن کِس و گَس و اوستی] آمد آستین^۱
 دُمَل آمد سیمکا ناخن زدن دان چنگلی
 هر بحر با بیتی عروضی و آمیزه‌ای از لغات فارسی و مازندرانی آغاز می‌شود و در بیت دوم وزن عروضی آن بیان می‌گردد.
 سپس از بیت سوم تا انتهای همان بحر واژگان فارسی با معانی طبری یا بالعکس و لغاتی که معادل فارسی ندارند برابر ترکی آن‌ها شرح شده‌اند. نمونه (نسخه مجلس، ص ۹۷-۱۰۲):
 فی بحر تقارب

مه یار عزیز ای خجیر ریکا
 ترا جان عُشاق بادا فدا
 فعل فعل فعل فعل فعل
 ز بحر تقارب بخوان شعرها
 زمین دان بنه ابر آمد مها
 بود دینه دیروز و الان اسا
 عموماً عاصی و هم پیر دان پدر
 پسر دختر آمد کیجا و ریکا
 هنیش و بُؤ و بخوان و برو
 نشین و بگو و بخوان و بیا
 کتار و ونی بینی و چانه است
 بدان ساق ساخ و قفا را کفا
 گتی جَد و همباز آمد هدر؟ [شریک]
 برادر که دان و خواهر دَدا

۱. افزوده بر اساس نسخه ملی.

«زینالعابدین هزارجریبی دودانگی» به سال ۱۳۴۸ ش و چاپ مجدد مهدی پور عمران با توضیح و تصاویر افروده شده و البته بدون ذکر دیگر نسخه نصاب در فروردین ۱۳۹۲، بررسی حبیب برjian در ارج نامه صادق کیا (۱۳۸۷) به انگلیسی، چاپ کامل متن نصاب از حسین وندادی در سال ۱۳۹۲ از روی نسخه کتابخانه ملی و چاپی دیگر از روی چاپ کیا از جمله کارهای انجام شده بر نصاب طبری بوده است.

همان گونه که یاد شد، چهار صفحه آخر نصاب طبری به هزلیات امیر مازندرانی اختصاص دارد که شامل ۲۵ بیت است. اهمیت بررسی هزلیات در این است که بدون هیچ کم و کاستی در انتهای اشعار منسوب به امیر پازواری با عنوان «کنزالاسرار مازندرانی» (۱۲۷۷ق) – اثر محقق روسی برنهارد دارن – ثبت شده‌اند که هر چند متسب به شاعرانی غیر از امیر است، اما نشان از تداخل و تشابه اسمی دو امیر در دوران قاجار می‌دهد. این هزلیات فارسی که با ترکیب لغات مازندرانی هم‌راستای نصاب طبری هستند تناسب چندانی با محتواهی دیگر اشعار امیر پازواری در کنزالاسرار ندارند و از احتمال انتسابش به امیر پازواری می‌کاهد؛ هر چند این مسئله نمی‌تواند محل باشد. از طرفی در بخش «امثال و تشیبهات» نصاب کتابخانه ملی، امیر مازندرانی پائزده مثل و تشییه را بسیار برهنه و رکیک بازگو می‌کند که امروزه آن‌ها را در پرونده محروم‌انه اسناد فرهنگ مردم جمع‌آوری می‌کنند. این مسئله نشان از روحیه بزله‌گویی و هزل‌سرایی امیر مازندرانی – همچون ایرج میرزای قاجار – دارد و صحت انتساب هزلیات یاد شده را به امیر مازندرانی بیش از امیر پازواری می‌نمایاند. محققان ادب بومی مازندران هم شیخ‌العجم امیر پازواری را شاعر عصرها می‌دانند که در صورت صحت اصالت وجودی شخص امیر، زمان انتسابش حداقل به پیش از سال ۱۲۷۷ق بر می‌گردد که این امر و زبان اشعار می‌تواند دلیلی دیگر بر عدم انتساب هزلیات مزبور به امیر پازواری باشد.

ترتیب و تعداد ایيات هزلیات در دو اثر کاملاً برابرند و هیچ تفاوتی با یکدیگر ندارند. تنها تفاوت آن‌ها شماره‌گذاری هزلیات در کنزالاسرار است که در نسخه مجلس وجود ندارد. شماره‌گذاری نسخه مجلس به رعایت از کنزالاسرار و بر جسته

نمی‌شود و سراینده با سرعونانی موضوعی به سروden اشعار که گاهی تا پایان معادل فارسی هم ندارند می‌پردازد. نمونه (نسخه مجلس، ص ۱۴۰ – ۱۴۲، افزوده‌ها از نسخه ملی است):

فی اسامی اشجار

ممرض و طوق و سُوفس و نمدار
کچب و تل الاش و هم سُردار
أسفُ و جُزْ کرات آمد و ال
لَرگ و ونجُرُ شوشار آمد و چل

اسامی نباتات

بشنو ای جهان جود و سخا
از نباتات آبی و صحرا
مهْرُه و گزنَه و خجیر کیجا
پلهیم و دارچماز و گندیما
مستک و تُرشه بازمُل زولنگ
ورْمَز و شالْدُم و داکس و شنگ
اسکیل سیس و کنگل ارداله
دگر آمیس و سار و بُزگاله
ککه‌واش ترکمان ریش کاشم
ملج و چور هلاله دان و تَلم
[ترکس و کوب واش و متلی متا
کنگل و گوجی جی دگر شورکا]
خرکنگل تشی گزر الله‌نا
هم چماز و میشاك و زرد کیجا
بندواش خی‌برین و [دست‌پچن]
ولو و کرک‌چرواش [و تیجن]
غازچرواش و سُرخه‌شلوار است
اشکنی و اناریجه خار است

نصاب طبری با تحقیق مبسوط دکتر صادق کیا در سال‌های ۱۳۱۶ یزدگردی (= ۱۳۲۶) و ۱۳۲۷ شمسی به چاپ رسیده است. او از سه نسخه کتابخانه ملی (۱۲۶۴ق)، آیت‌الله‌زاده (۱۳۴۱ق) و کیا (۱۳۱۷ش) استفاده نمود. از آن تاریخ تاکنون چاپ افسست گل‌باباپور در سال ۱۳۶۱ از نسخه بسیار متاخر

کردن لغات مازندرانی از ماست.)

هزلیات [امیر مازندرانی]

[۱۴۶ ص]

.۱۱
کَزْكُ؟ [لَرَى] و کلهو و فيک و افرا
افراخته قامت دلارا

.۱۲

بر متري متا هزار تحسين
کز وي شده کار بيشه رنگين

.۱۳

آيد بمشام شصت فرسنگ
بوی خوش جان فزای زولنگ

.۱۴

گييرم گل نسترن بيوبي
بوی خوش پلهـم از که جويـي

[۱۴۹ ص]

هر جاي که کندس و ولـيك است
لحـن خوش و صوت زنجـيلـيـك است

.۱۵

کوماج کـليـجهـ نـانـ کـنـدـاـکـ
کـئـيـهـکـشـيـ وـ آـشـکـنـيـسـاـکـ

.۱۶

لـذـاتـ جـهـاـنـ اـگـرـ حـلـيـمـ استـ
أـفـضـلـ زـ حـلـيـمـ بـوـيـ تـيـمـ؟ [گـوـبـيـ تـيـمـ] استـ

.۱۷

تـهـ دـشـتـ کـنـارـ بـيـولـيـدارـ
هـرـ خـوـشـهـ اوـ چـوـ زـلـفـ دـلـدارـ

.۱۸

يـکـشـبـ سـرـ مـرـزـ کـاجـ خـفـتنـ
وانـ رـاشـمـهـ تـلـمـ شـنـفتـنـ

.۱۹

درـ صـدـرـ کـرـيـکـهـ جـاـ گـزـيـدـنـ
باـنـگـ خـوـشـ گـوـكـزاـ شـنـيـدـنـ

.۲۰

گـرـ هـسـتـ مـؤـذـنـ توـ قـربـونـ
ماـ رـاسـگـ وـ شـالـ شـدـ سـحـرـخـوانـ

.۲۱

[۱۵۰ ص]
عبـاسـ عـربـ گـرتـ قـرـينـستـ
مـلاـقـىـ مـاـ رـاهـمـنـشـينـ استـ

يـارـمـ چـوـ سـرـ کـتـيـنـ نـشـينـ

ايـكاـشـ بـماـ قـرـيـنـ نـشـينـ

.۲

کـشـتـ کـمـرـ توـ رـشـتـهـ جـانـ
دوـقـ تـلـمـ توـ آـبـ حـيـوانـ

.۳

هـرـ دـسـتـهـ وـلـوـ کـهـ توـ بـنـدـيـ
جاـ دـارـ اـگـرـ بـماـ بـخـنـدـيـ

[۱۴۷ ص]

مـژـهـگـلـيـ اـزـ گـرـوسـ دـگـرـبارـ
شـيرـينـيـ خـوـبـишـ كـرـدهـ اـظـهـارـ

.۴

حلـواـكـنـدـهـ زـ شـصـتـ فـرـسـنـگـ
ازـ بـهـرـ توـ مـىـزـنـدـ بـسـرـ سـنـگـ

.۵

جـوـلـ آـمـدـ وـ بـرـدـ جـنـكـاـ رـهـ
مـهـرـ آـمـدـ وـ زـدـ چـكـ وـ كـاـ رـهـ

.۶

ازـ جـسـتـيـ وـ چـابـكـيـ چـوـ زـيـكـيـ
فرـزـنـدـ رـشـيدـ اوـچـلـيـكـيـ

.۷

لـسـكـ بـمـيـانـ باـكـلـهـ جـارـ
عاـشـقـ شـدـهـ باـكـلـهـ تـتـيـرهـ
چـشـمـكـ بـزوـ شـمـعـ پـاـپـلـيـ رـهـ
بـنـوـسـتـهـ تـشـيـ کـلـيـ رـهـ

.۸

دـرـ بـيـمـمـوـ أـرمـجـيـ زـ سـورـاخـ
بـالـايـ گـتـيـ نـشـتـهـ گـسـتـاخـ

[۱۴۸ ص]

عيـدـ آـمـدـ وـ وقتـ وـلـولـيـ شـدـ
ايـامـ شـكـوفـهـ هـلـيـ شـدـ
صـحـراـهـمـهـ پـرـ زـ گـوجـيـ شـدـ
رونـقـ دـ بـيـشـهـ اـنـجـلـيـ شـدـ

دوره دوم، سال هفتم، شماره یکم و دوم، فروردین - تیرماه ۱۳۹۲

- ایرانویج.
- کیا، صادق، ۱۳۲۷، واژه‌نامه طبری، تهران: دانشگاه تهران.
- گل‌باباپور، محمد کاظم، ۱۳۶۱، «امیر تیمور قاجار».
- محمودی بختیاری، بهروز، ۱۳۸۷، «نصاب انگلیسی فرهاد میرزا معتمدالدوله»، آینه میراث، دوره جدید، س، ۲، ش، ۲، ص ۳۲۴-۳۵۰.
- نصاب طبری، کتابخانه مجلس شورای اسلامی ایران، شماره ۱۲۰۶ (شماره قیمی ۳۹۱۱).
- نصاب طبری، کتابخانه ملی ایران، شماره ۵۴۸ ف.
- وندادی، حسین، ۱۳۹۲، نصاب مازندرانی، ساری: سایت بامداد ساری: www.bamdadesari.ir
- _ Borjian , H. 2008, "Nesāb-e Tabari Revisited: Dialect Materials from the Nine-teenth-Century Mazandarani Dictionary, *Essaye in Honor of Sadiq Kiya*, ed. A. Bahrami, Tehran, pp. 49-80
- _ <http://www.aghabozorg.ir/showbookdetail.aspx?bookid=99705>
- _ http://dlib.ical.ir/faces/search/bibliographic/biblioFullView.jspx?_afPfm=gfer2fj8s

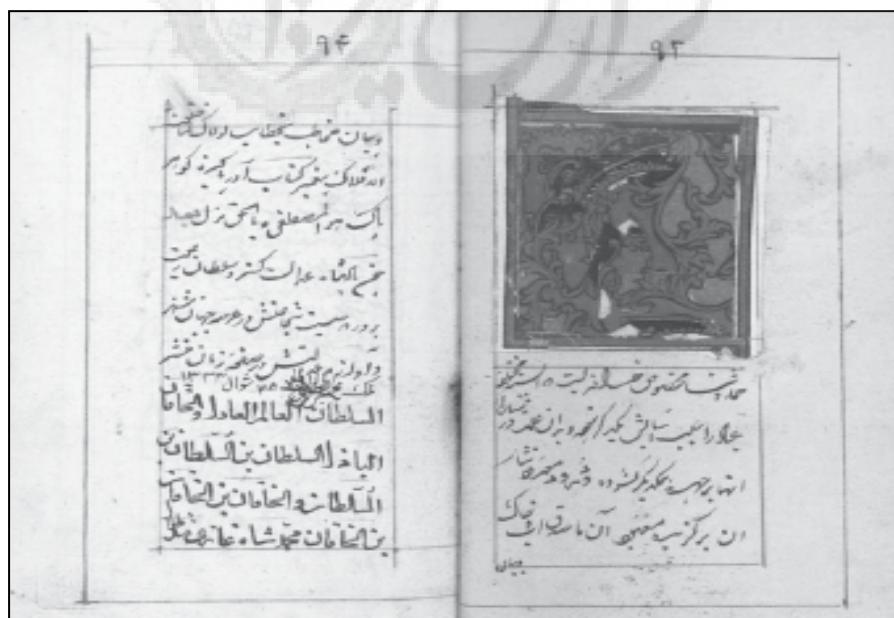
ای من بفدادی کالهچرمت

قربان تو و سرین نرمت

نسخه مجلس از جمله نسخی است که می‌تواند به عنوان نسخه‌ای کهن و قابل اعتماد در تحقیق و چاپ انتقادی مورد استفاده قرار گیرد. تصحیح نصاب طبری با هشت نسخه شناخته شده - که نویسنده در حال انجام آن می‌باشد - گامی است در ارائه کامل اثر، تا مبنای تحقیقات بعدی و نگارش تاریخ زبان مازندرانی قرار گیرد.

منابع:

- الهی، یوسف، ۱۳۸۴، «امیر تیمور قاجار و نصاب طبری»، فصلنامه باختر، س، ۳، ش ۱۲-۱۱، ۷۸-۷۱.
- امیر تیمور قاجار، ساروی (امیر مازندرانی)، ۱۳۶۱، نصاب مازندرانی، نویسنده دیباچه و ناشر: محمد کاظم گل‌باباپور، بابل.
- امیر تیمور قاجار، ساروی (امیر مازندرانی)، ۱۳۹۲، نصاب مازندرانی، گزارش و پژوهش روح‌الله مهدی‌پور عمران، تهران، رسانش نوین.
- دارن، برنهارد، ۱۳۳۷، کنز‌الاسرار مازندرانی، به کوشش محمدنبی کجوری و جعفر عقیلی، تهران، [چاپ افسست از روی نسخه ۱۲۷۷ ق سن‌پطرزبورگ].
- کیا، صادق، ۱۳۱۶ یزدگردی، واژه‌نامه طبری، تهران: انجمن

صفحة آغاز مقدمه نصاب مجلس

دوره دوم، سال هفتم، شماره یکم و دوم، فروردین - تیرماه ۱۳۹۲

میخست و بیواد بیرون درود
تشیت و سکونه بیرون پیش
گشت و ملکه بیرون و خدا راه است
بیان عالی ساخت و تخدیم کفت
کتر خود و جهاد زخم چهار
پر لجه کند و این و خواهر قدره
سیال است بیان و نهاد کست
شکست و فوج حلب دید مرد پیر نا
پیان بیز خابه و طلاق کن کلک
دان و دان و دان و دیگون و دیگون بخت هم

و بجز فشار
مه یاد خوبی ای بجز بکجا
تر احان خناق یا ماند
خواه فول فول نمود
تر بجز فشار ب همیان شهرا
زین دان بشایر آدم صبا
پیوه زی و یونه زده ایان همیشید
خر بجز کسی بیرون پدر
بر بجز کسی و بر کجا
جز

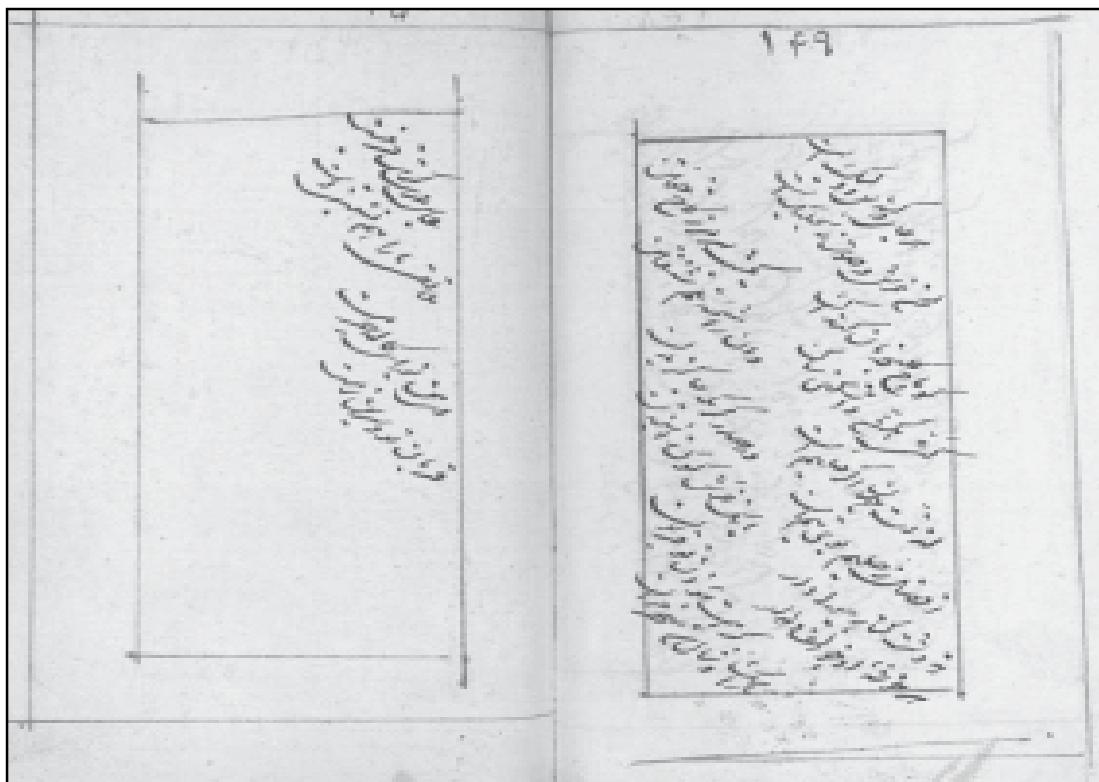
صفحة أغاز شعر نصاب مجلس

چه قیمت ای ای ای ای ای ای
ز بوزه و دان تو خدا رکن و خان
قره تو زه کات بیرون دان همیل
بهم قدم دان حدی که داشت
مفرنز ای بیرون پنهان و دلخیت
بزیلات - پنهان
دوم بیز خشن و دلخیل دلخیل
کیم که تو زه کات بیرون دلخیل
سر دان سه زه کات بیرون دلخیل

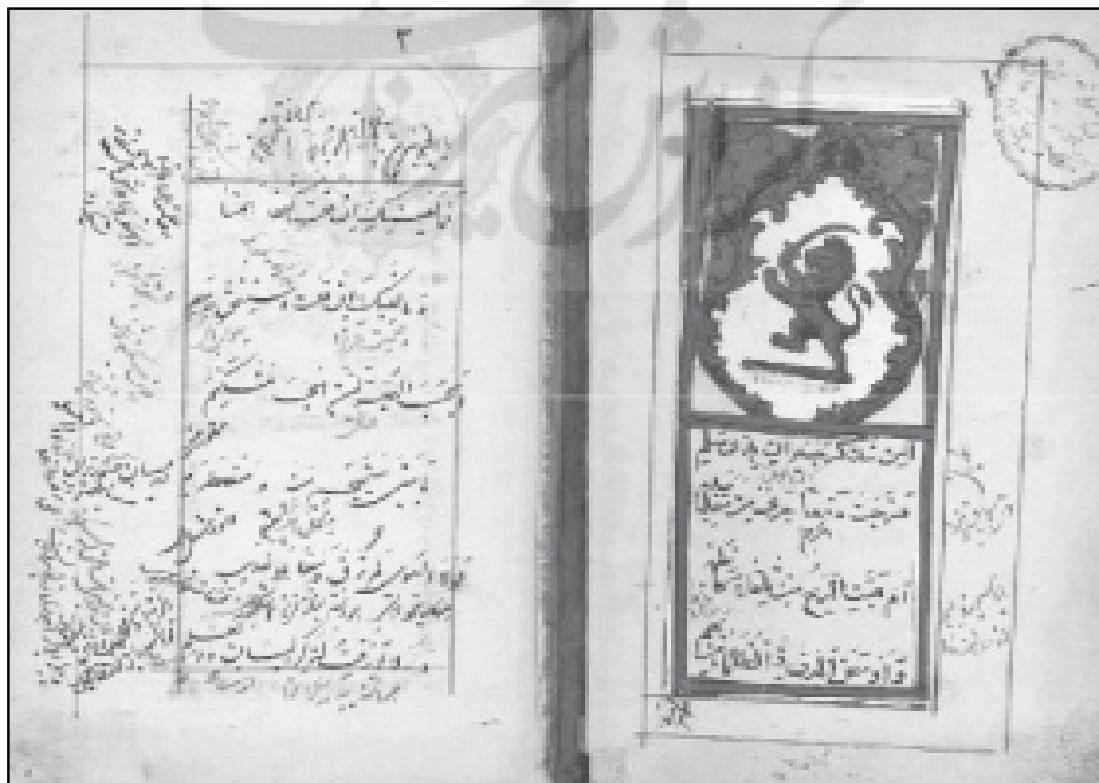
بر سان چکن بسته دان
بهم قصر ای زاده سلسله سیوره
دیمال چیل
دیجیل کرم نهاد من خبر
پر لز جالت ای و پر لز
که کی بیز بیز بیز بیز بیز
مشد و مسلاخ بخیز بخیز
بجک و دان سه زه کات بیرون
حریتی بیه ده زه کات بخیز

صفحة پایان شعر نصاب و أغاز هزلیات

صفحة پایان هزلیات و پایان رساله نصاب

صفحة آغاز مجموعه (<http://dlib.ical.ir/faces/search/bibliographic>)

دوره دوم، سال هفتم، شماره یکم و دوم، فروردین - تیرماه ۱۳۹۲